

locals; observem, en el mateix document, les formes llatinitzades *Saltono* per *Saltó* i *Sono* per *So*. —¹⁸ No hi puc fer la comprovació, però sigui la falta de Comte o de qui el cita, ha d'estar per *Leca* o bé *Llec* (que no és lluny d'allà). No crec que *Leca* s'hagi dit mai amb *Ll*, ni després de la mutilació de la *A*-, car el doc. de 1645, i la major part dels del Llibre Roig (que porta el nom) ja no presenten casos de la grafia medieval *l* = *ll*, que hi apareix sempre com a *ll*. —¹⁹ Com ja ho féu ell mateix en *AILC* III, 92, però aquí la suggestió «pre-romà *lak*» mereix sever judici per frívola. —²⁰ Això fa pensar si el *Lecas* de totes dues localitats occitanes pogué ser un plural *LEKKAS* indoeuropeu, i l'altre, un genitiu plural d'aquest mateix femení: la *insula del Lec* < *INSULA LEKKŌN* 'illa de les clapas = roques'. Aplicada al Canigó, la hipòtesi podria ser que *Llec* fos també en genitiu pl. *VALIS LEKKŌN* 'vall de les roccasses'; i el nom hauria continuat aplicant-se, sense solució de continuïtat, fins a la contigua vall, *LEKKA*, en singular, com el lloc de pedra per excel·lència. —²¹ Els dos *Lech* 'closa de prats' i un *Lechēira* d'un poble més alt a la mateixa vall, no essent res de rocós, sinó ones saleres de vaques (a Soazza, *Planta-Schorta, Rät. Namenbuch*), poden anar més aviat amb la família del fr. *lécher*, al. *lecken*, 'llepar', car les saleres s'anomenen *salzlecken* en alemany. —²² *Unsere Aelteste Flussnamen*, pp. 15 i 105, l'incorpora al seu sistema de la hidronímia pre-indoeuropea, sistema certament audaç i insegur, però almenys sempre fundat en dades toponímiques força antigues o antiquíssimes. Ho complica aquí el fet que en Ptolemeu el *Lech* dugui el nom de *Ἰχθυός* i també *Ἰχλα*. —²³ Que això suposi una base fonètica **LIKKA*, com admet Rohlf, no sembla, però, que es pugui acceptar sense escrúpol, car no es pot pensar allà en un tractament de *L*- com en català. Benasc és massa lluny d'allà per justificar-ho, ni tan sols com a manlleu; és veritat que en tota forma serà difícil de justificar fonèticament. Més aviat sembla que pogués representar un *liēca* < *LĒKKA* (cf. aran. *lheue* *LĒVAT*), amb una diftongació de la Ē certament excepcional en aquest «context», però no en manca algun cas. Altrament cf. el cast. dial. *lleco* (*DECH* III, 727-8). —²⁴ Molt exemplificats per Hogans, *Onomasticon*, 447ss., i per Joyce, *Irish Names of Places*, que defineix *lecc* «a flat-surfaced rock, a place having a level rocky surface» (p. 403).²⁵ I que en canvi l'irl. ant. *lie*, *liacc*, 'pedra' prové d'un cèlt. ant. **LĪŪANK*, ieur. *LĒŪANK*- en relació amb el gr. *λάβας*/hom. *λάβρυγγες* (*VRom.* x, 247; *IEW*, 683). D'aquest irl. *liacc* seria manlleu el bretó *lia*, *liac*'b, que entra en la composició de *crom-lech*, amb el qual molts han confós aquells mots britònics (Castelao, *Escolma Dónega*, 93). Altres semblances tenen també tot l'aire de ser meres paronímies. Oc ant. *lec* «gourmand, friand» («avar e vil e lec» 'àvid', *Cerverí, Sitot m'esmay*, rimant amb *sec* etc., v. 8); el NP germ. *Elecca* masc. (abl. *Eleccane*) variant de *Alico*, Först, 80; el murc. *lague-*

na 'tierra pizarrosa', per al qual veg. *DCEC*, s. v. *laja*; i ací *LLAUNA*. Un *Liccatulia*, -ae, NP mediomàtric (*CIL* XIII, 1138b), potser ve d'ací, però és problemàtic (Weisgerber, *Rhen. Germ.-Celt.*, 231).²⁸ Pel que fa a *Leca* la seva forma més antiga *Aleca* sembla separar-la del tipus *Leca* occità, car la manca de palatalització de la *L*- del modern *Leca* comprova que la inicial *Al-* havia estat constant, fins que es produí una mera afèresi fonètica romànica. Podem, però, suposar que així com *Are-licca* té preposició *Are-*, el nostre nom vindria de **AT-LICCA* (o *ATL-* 'a la pedra'.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS:

llaca, *llacós*, *llacada*, *llaquim*, *llaquimer*, *llaquimós*, *llacaia*, *llaquera*, *enllacar*, *llacuna*, *llaca* ross., *llacar*, *llacor*, *llicorós*, *llacorettes*, *llacorar*, *llacoria*, *llacorbós*, *llècol* o *llècol*, *llacorell*, *llicorell*, *llicorella*, *llacorella*, *llacorell(a)*, *Leca*, *Llec*, *Llaguarres*, *La Quar*, *La Corriu*.

LLAÇ, del ll. vg. *LACIU* resultant del ll. clàssic *LAQUEUS* id. per simplificació del grup consonàntic -*KYIU*. □ 1.ª doc.: orígens: Llull, Jaume I [*DAG.*], *CostTort*.

«Qui para piges, cepons, *laços* o altres giyns per pendre bèsties o aus feres, en honor on les gens solen passar ab bestiar, e aquel bestiar o besties masedes --- caen e-y moren, es tengut d'aqueles a emenar a lur senyor», *CostTort*. (III, xii, § 2, Ol., p. 141). Acc. fonamental la relativa a la captura d'animals caçats, que veiem així mateix en Llull i molts altres medievals i que encara avui és potser la més popular, almenys per a la gent del camp; fins al punt que no pertot són usuals altres mots: a la Vall Ferrera no em donaven, com a expressió de la idea de 'parany per caçar', altra resposta que el plural *lázos* (Tor, 1932).

També antic en literatura, amb el sentit de 'ligam moral': «Així com és lo cor primer en vida, és lo derrer qui mor de tots los membres / --- / e quant Amor se'n va de la persona / derrerament, l'altr' amor abomina / --- / ¿Qui és aquell qu'en altre, juhí faça, / e res de si en temps venidor jutge? / Del que soffir no pot ésser bon jutge: / pensant que fuig, lo *llaç* al coll s'enllaça: / e ço per què amau alguna dona / serà, per temps, d'un jorn, que ja no-us alta; / e tant serà una part que-us desalta / que ---», Ausiàs (CXVIII, 8d); «Jugau, ab la viuda que sia parlera, / al joc de la rumfla --- / la verg' està exempta de tals embarços: / ni --- vós, quant la viuda teniu entre braços, / pot ser qu'en la pensa li resten tals *llaços*, / qu'en altri contemple, y ab vós faça pau», *Viudes i Donzelles*, v. 417.

DERIV.: *Llaça*: a) «rodansa de corda», tort. (*BDC* III, 101), maestr. i PnaCast., on s'empra com a estalvis de les tovalles (*AlcM*) i com a scient de gerres; b) «sofrajá» a Esterri d'Àneu; a Ribagorça: «garra de la pota del ruc» a Bonansa (*AlcM*), «corvejón» a Benasc (Ferraz, 72: *tiengo una borruca a la llasa*); a) com que alguns asseguren que abans es feia amb una trena d'allis i que pròpiament era *allassa*, no descartem ni acceptem que no sigui més aviat derivat d'*all* mentre no